

fornehmelig skulde nyde Landets Brød? Den Lov gjælder ikke; Underentreprenørene kunne tage tybeste eller fvenfste Arbeidere lige saa godt som danfse; det have vi jet mange Gange, faa det yder ingen Garanti. Men dermed ere vi ogsaa inde paa det Princip, som jeg ikke veed, om den ærede Minister vil vedkjende sig, at vi skulde skabe Arbeider, som man ikke af Stats-hensyn anerkjender nødvendige, for at give Medborgere Arbeide. Jeg siger, at det vil blive det dyreste Princip, efter hvilket man kunde bistaa sine trangende Medborgere. Det Univerfalmiddel, hvortil den ærede Minister henviste, og, som det forekom mig, det Gnefte, han vilde kunne bringe i Udfoerfse i det nærværende Anliggende, var det bekjendte Cirkulare fra 1877. Jeg kan ikke negte, at jeg har prief Kommunalbestyrelsernes praktiffse Forftand, at de forholdt sig faa afholdende lige overfor Ministerens Tilbud om Millionen; thi det er efter min Formening ikke noget meye Ukrimeligt end at ville gaa hen og skabe disse Arbeider eller at ville forlægge de i Aarets Løb foresaldende Arbeider, som ofte trænge til at udføres paa den og den Aarftid. Jeg ftal faaledes f. Ex. nævne Betarbeider, Bygningsarbeider o. desl. Hvis man der vil forrykke Forholdet faaledes, at man vil lægge den Arbeidsfortjeneste, som de Vedkommende kunne trænge til i Sommerens og Efteraarets Løb, hen til Foraaet ved midlertidig at laane Penge, som skulde tilbagebetales et Aar efter for siebliffelig at ftaffe Arbeide, da ftaber man Arbeide, som Arbeiderne fenere ville komme til at fjerne, og det vil atter yderligere forøge Nøden dobbelt det næfte Aar. Jeg tror ikke, at det er heligt at ville forrykke disse fædvandlige, vante Forhold, hvor, under en god Arbeidets Ordning, faa vel det offentlige som det private Arbeide kan være noget efter Forholdene og atter beftjæftige flere eller færre. Om det end maaffe vilde være en siebliffelig Hjælp, faa vil det dog indeholde fremtidige store Mlemper for Arbeiderne. Derfor tror jeg, at det var meget henftigtsmeffigt, at Kommunerne ikke gjorde Brug af denne Del af Cirkularet. Derimod vil jeg indrømme, at felve Sagens Behandling i 1877 gjorde fin Nytte, idet der var flere omkring i Landet, der delte den samme Betragtning som vi, at der var god Anledning til at gjøre noget extraordinært for Folk, og det aabnede Hjælpetider, som tidligere faa ftoppede. Derom nærer jeg ikke ringefte Tvivl, at det var Tilfældet i høiere Grad end med de Par Hundrede Tusinde, som den ærede Minister nævnede. Jeg nærer ogsaa det Haab, at man vil ad privat og kommunal Dei søge at gjøre dette nu. Men jeg havde dog haabet, at den ærede Minister vilde været gaaet faa vidt, at han vilde have viff sin Beredvillighed til ved en Lov at fjerne de Hindringer, som ere til Stede for Kommunalbestyrelferne, ved at træde hjælpende til i dette Tilfælde. Men heller ikke nogen An-

tydning heraf ftik jeg at høre. Jeg ftal nu afvente, hvad Diskuffionen bringer, for faa vidt Andre tage Ordet. Ellers maa jeg fige, at jeg paa Forespørgernes Vegne maa forbeholde os nærmere Skridt fra vor Side i det i Forespørgjelen antydede Diemed, efter hvad vi nu have hørt fra den ærede Minister.

Tb. Nielsen: Efter min Opfattelse maa man være de ærede Forespørgere takfkyldig, fordi de have bragt denne Sag frem paa Dagsordenen, faavel som ogsaa for den Udtalelse, som den ærede Ordfoerer for Forespørgerne kom med, at han mulig vilde foretage yderligere Skridt til at afhjælpe den ftedfindende midlertidige Nød; thi jeg kan jo ikke negte, at den ærede Ministers Spar forekom mig juft ikke at være meget opmuntrende. Det forekommer mig, at der dog kunde have været nogen Grund i det Mindfte til at gaa den samme Dei som den, der blev ftaaet ind paa i 1856 ved Loven af 15 Januar faaledes, at Kommunerne kunne yde Bidrag, uden at det tilregnes Modtagerne som absolut Fattighjælp. Jeg beklager iøvrigt, at Stillingen er en faadan, at der ftal være Tale om, at man ftal være nødt til extraordinært at træde til fra Statens Side. Jeg kan nemlig ikke fe rettere, end at, naar alle Faktorer havde gjort hvad de burde gjøre, — jeg ftal ikke her komme ind paa, hvor Skylden ligger for, at Stillingen er, som den er — og naar alle Faktorerne, det vil fige Lovgivningsmagten og Regjeringen, havde gjort ligeoverfor Arbejderklassen, hvad de efter min Mening skulde have gjort, faa vilde hverken denne Forespørgsel eller den midlertidige Hjælp være nødvendig. Naar den ærede Minister imidlertid udtalte, at der ikke til ham var kommen indtrængende Opfordringer fra Kommunerne om Hjælp, ftat jeg dertil bemærke, at det har maaffe fin meget rimelige Forklaring deri, at man faae, hvad der i 1877 kom ud af den bekjendte Million, som fra vor Side den Gang blev fagt var temmelig ubrugelig, hvilket jo Erfaringen har ftafæftet, men hvis Bevilligelse vi dog ikke vilde modsætte os, fordi vi ikke vilde have Skyld for at tilfidesætte Noget, som dog maaffe kunde være til nogen Hjælp. Da Arbeiderbevægelsen i 1870 eller i alt Fald i Halvfjerdserne naaede herind, og vi ftik de bekjendte Arbeidsnedleggelfer med tilfvarende Apparater, blev man ftrag noget overrasket herhjemme, og det lod til, at man vilde gribe sig an fra alle Sider. Man talte om en parlamentariff Kommission, hvilken jo Regjeringen modsatte sig; man nedfattede en Arbeiderkommission, der har arbeidet i temmelig lang Tid og endelig nu er fremkommet med Forslag. Skulde imidlertid disse Forslag nu være Gjenftand for adffillige Mars Overveiefse ogsaa hos Regjeringen for maaffe at ende med et Intet, eller dermed, at der ikke kommer Andet ud deraf end adffillige Stumper og Stykker, som det tilfidsft ikke bliver muligt at gjennemføre, faa kan